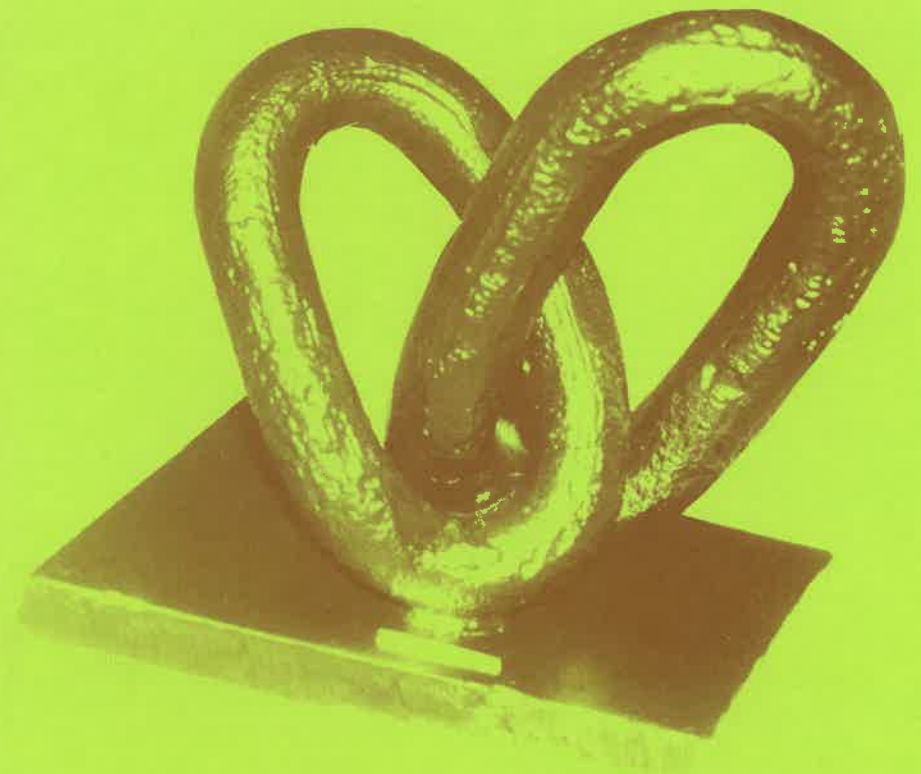

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1997

Stidsholt Ungdomsskoles Årsskrift

1997

Udgivet af
Stidsholt Ungdomsskole
og
Ungdomsskolens Elevforening

Forsiden på årsskriftet er et relief, der blev skænket af smedemester Erik Arentsen i Ørtoft til 60 års jubilæet. Han har selv udført det, og det står ved indgangen til hallen.

Bagsiden: Vores velkendte digetroid, der i en del år har ligget i forhallen, omtalt i årsskriftet 1979 s. 36. Den er udført af Poul Erland, senere tegnet af A. Truelsen.

Vis synes, de to kunstværker er både smukke og festlige. Derfor har vi valgt dem til at smykke årsskriftet.

Tak til alle, der har skrevet i årsskriftet.

REDAKTIONEN

Sats og tryk: Østvendssyl Felkeblad . TH. 98 96 18 81

Indholdsfortegnelse

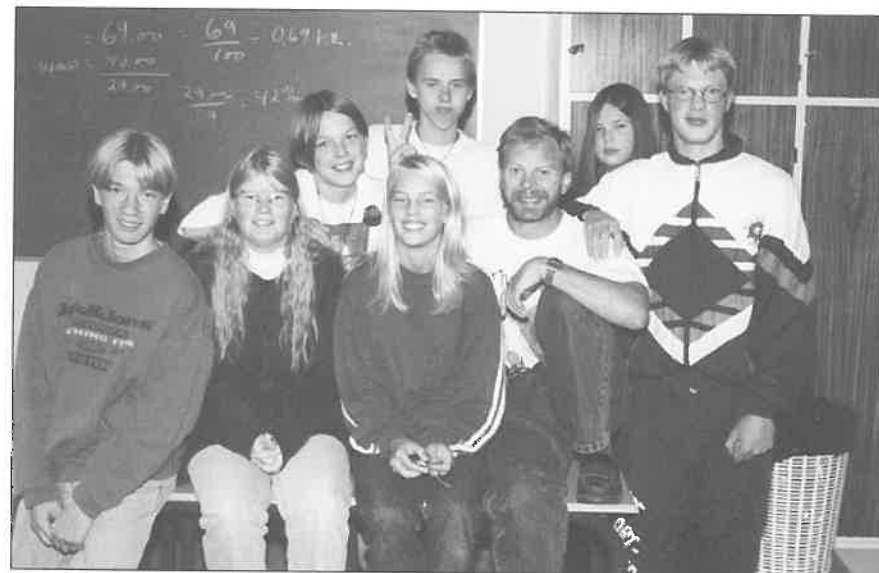
At være sig selv	<i>Bent</i>
Jeg ku...ik' helt undvære Stidsholt	<i>Carsten Vittrup</i>
10 år på S.U.	<i>Ejvind</i>
Månelanding	<i>John Pristed</i>
Peter Chemnitz	<i>Peter</i>
De få rå	<i>Per Lauritzen</i>
Turen til Norge	<i>Henriette</i>
Nye Førstes livs-lærebog	<i>Bent</i>
Lis Sohnemann	<i>Ejnar Fjendrup</i>
Sket i året 1996-97	<i>Grete og Bent</i>
Årets gang	<i>Grete og Bent</i>
Lærernes holdning	<i>Bent</i>
Kære venner	<i>Grethe og Jeppe Buhrkall</i>
Meddelelser 1998	<i>Helge Bruun</i>
Elevfortegnelse	

At være sig selv

Vi skjuler os bag roller, der er endda flere roller til hver. En spiller vi, når vi taler med børn, en, når vi taler til vores chef, en, når vi taler til postbudet, en, når vi er kunde, en, når vi vil opnå noget, en, når nogen vil opnå noget hos os. Rollerne handler altid om magt og afmagt. Den voksne over for barnet. Kunden over for ekspedienten. Læreren over for eleven. Vi møder ikke medmennesket som ligemand, men som vores overmand eller undermand. Hver gang vi møder et andet menneske, er det de sociale konstellationer mellem ham og mig, der afgør, hvordan jeg skal være.

Det frie individualistiske samfund er hverken frit eller individuelt. Det befolkes af statsstjæle. Men hvis statistrollen en dag bliver mig for modbydelig, har jeg ikke noget »jeg« at finde tilbage til. Et »jeg« er ikke noget, vi fødes med. Det er noget, der gror frem, hvis det passes med omsorg. Vi skal have et samfund, hvor menneskeliv er originale og uforudsigelige. Hvor vi har det godt med hinanden uden at se op eller ned på hinanden. Et kliche'frit samfund, hvor ledere ikke er ufejlbarlige, politikere ikke poliske. Hvor en mand ikke kan regne med, at hans kone serverer hans middag

Sig appelsin...

og vasker hans strømper. Hvor en pige ikke kan regne med, at hendes mand maler køkkenet og klipper hækken. Hvor alle muligheder er åbne. Fordi det at møde et andet menneske altid er en konfrontation mellem to udviklingsforløb. Hvor livet altid er nyt, og hvor vi kan stole på hinanden, fordi det er unødvendigt at bedrage.

Skolen i et sådant samfund skal fyldes med det, de enkelte elever synes, det er rigtigt for dem at vide noget om. Bortset fra redskabsfagene, dansk og regning, vil alle børn og unge ikke lære de samme ting, fordi deres interesser er forskellige. Så vil vi ik-

ke længere kunne sige, hvad et »dannet menneske« skal have lært. En har lært meget om søfart, en anden om psykologi, og de er begge lige veluddannede.

Hver eneste af os skal være anderledes end alle de andre, formet af det, hver enkelt vil sige med sig selv og ikke det, andre vil med ham. For ved at være uforudsigelige for hinanden undgår vi trivialiteten. Og ved at være åbenhjertige undgår vi utrygheden. Vi vil indfange spændingen og nyde fortroligheden. Vi vil ikke have nogle roller, der skal spilles. Vi kan være os selv.

Bent

Råhygge

Jeg ku...ik' helt undvære Stidsholt

Efter en del overvejelser, skiftede jeg i sommeren 96 job. Efter 9 år på Stidsholt Ungdomsskole, havde nysgerrigheden og trangen til nye udfordringer vokset sig stor nok.

Der var efterhånden nogle spørgsmål, der måtte besvares: Smagte æblerne bedre i naboens have? Var man overhovedet »rigtig« efterskolelærer, uden erfaring fra mindst to skoler? Hvordan var årsrytmen på en anden skole? Eleverne? Kunne jeg klare de nye udfordringer? Jo, spørgsmål var der nok af.

Familien (Gitte og børnene) var villige til at yde deres bidrag (en flytning). Så da det helt rigtige job viste sig på Halvorsminde Ungdomsskole, lå mulighederne for at søge åbne. Stillingsbeskrivelsen passede på mig – og vigtigt – det var en skole i den grundtvigske familie, hvor jeg hørte til.

Og lad det være sagt med det samme, jeg har ikke et øjeblik fortrudt. På trods af problemer med at finde bolig, børnenes indkøring i ny skole og institution, det ekstra arbejde det altid giver at skifte job, så har det været det hele værd. Jeg fik de nye udfordringer, jeg søgte.

Men derfor banker mit hjerte da stadig for Stidsholt Ungdomsskole, min taburet på skolen var da heller ikke blevet kold, før Gitte og jeg meldte os ind i skolekredsen, vi ønskede begge at bevare tilknytningen til skolen.

Her i sommeren 97, blev jeg så opfordret til at opstille til valg til bestyrelsen, og blev valgt. Så nu er jeg altså tilbage på Stidsholt, men denne gang siddende på en anden taburet.

Jeg glæder mig til de nye udfordringer i bestyrelsesarbejdet, og ikke mindst, at kontakten til Stidsholt Ungdomsskole holdes vedlige.

Carsten Vittrup

Der spilles fodbold

10 år på S.U.

Når man ser frem i tiden er 10 år lang tid, men når man ser tilbage, er tiden simpelthen fløjet afsted.

Før jeg startede her på S.U., var jeg ansat et år inden for børne- og ungdomsforsorgen, som er under amtet, hvor vi havde nær tilknytning til elever og deres forældre.

Så det var med stor spænding, jeg begyndte på S.U. Kunne min erfaring bruges, eller skulle jeg til at bygge en ny erfaring op. Det viste sig hurtigt, at det var en god ballast til at starte her på S.U.

Det har været utroligt spændende at være her på skolen. 10 år giver jo en masse kontakt til elever, forældre, kollegaer, ledelse og bestyrelse.

Når man ser på de bygningsmæssige rammer, er der sket meget på skolen. Når jeg tænker tilbage på værelsesfløjene er de blevet totalrenoveret (det var også hårdt tiltrængt). Så det er en stor fornøjelse at gå rundt på skolen, og der sker stadigvæk renoveringer.

På elevsiden er der sket en hel del. Da jeg begyndte var eleverne mere til det praktiske end det boglige. Men tendensen er blevet en mere boglig skole med årene, selv om det kan skifte fra år til år.

Det er en stor glæde at se så mange forældre bakke op omkring skolen og dens arbejde. For 10 år siden var vi, det vi kaldte en landsskole, nu er tendensen en egnspræget skole, hvor vi ser at flere børn kommer fra den samme familie.

Igennem den tid jeg har været her, er der sket stor udskiftning blandt kollegaer, og jo længere man er på en arbejdsplads, jo sværere er det at sige farvel til en kollega. Men på den anden side ser det ud til, at vi er inde i en stabil periode til glæde for os alle her på skolen.

Vi har en ledelse på skolen, der ikke er bange for at afprøve nye ideer, og der er blevet afprøvet meget igennem årene. Det har ikke altid været godt, og jeg må indrømme, at det ikke altid har været nemt at følge med.

Bestyrelsen har været en god støttepæl for skolen. De har aldrig været bange for at gå med til nye ideer, og det tror jeg og håber på, at det vil der blive givet plads for i mange år endnu.

Jeg vil slutte af med at sige elever, forældre, kollegaer, ledelse og bestyrelse tak for 10 gode og dejlige år, og håber på, at der er plads til mig en del år endnu.

Ejvind

Månelanding!!!

I august måned 1996 startede jeg som ny lærer på Stidsholt Ungdomsskole. Jeg er uddannet biolog på Odense Universitet og efterfølgende uddannet til naturvejleder af Skov- og Naturstyrelsen. Jeg har arbejdet som sådan i 5 år på Læsø og ved Kolding. Ønsket om nye udfordringer og tættere tilknytning til min kærestes familie i det nordjyske er baggrunden for, at jeg havnede på Stidsholt Ungdomsskole.

Trods en forholdsvis kort tænkepause – havde jeg gjort mig et væld af tanker om, hvordan livet på en ungdomsskole måtte være? Hvordan ville den nye tilværelse

forme sig for min familie og mig? (Jeg har siden fået en søn, så der nu er to drenge på henholdsvis 2½ og ½ år). Hvordan er det at arbejde sammen med et lærerkollegie? Er der mon nogen af eleverne, der er bedre end mig til at gå på hænder?

Tankerne var utallige og mangeartede. Når så man kommer i gang og opdager, at de forudgående »utallige« tanker slet ikke står mål med de enorme mængder af oplevelser og indtryk, man får, alene på de første 14 dage – ja så føles ankomsten til skolen som en månelanding. Jeg gad godt vide, hvordan eleverne havde det?

Fastfood afdelingen

Har man ikke tidligere boet eller arbejdet på en ungdoms- eller efterskole, har man ikke en chance for at kende de herligheder, et sådan bekendtskab kan føre med sig. For mig er det stærkeste ved bekendtskabet (ægteskabet) det familære indhold. Der er ikke mange der er så privilegeret, at de er en del af en familie med »100 teenagere« og 20 voksne. De første par måneder går med at finde sin plads i familien, kanter bliver rettet af og andre opstår, men ganske langsomt spirer de nære relationer frem, og de mest overraskende oplevelser ser dagens lys.

Jeg har efterhånden levet med min skaldede isse i en del år, uden at den har givet anledning til særlige oplevelser, men så en dag i efteråret opdager jeg, at et par elever (drengene selvfølgelig) kredser om denne tyndtbehårede isse. Først kommer der nogle små søde hentydninger om varmeregulering, og efter et par ugers kredsen rundt bliver opmærksomheden pludselig mere direkte, indtil forløsningen kommer, da en bønnestage på 180 cm og 60 kg endelig har taget mod til sig, og lægger sin lange arm om min skulder og spørger »vil du se en månelanding?« Nysgerrig som jeg er, svarer jeg prompte »ja«. Bønnestagen begynder da at visle bzzzzz-bzzzzz-lyde ud mellem tænderne samtidig med, at højre hånds tommel- og pegefinger mimer en flue, der efter et par veludførte loops lander på min isse. Bønnestagens ansigt, hvor man knapt kunne skelne grænsen mellem mundvig og øreflip, oplø-

ses i total forbavselse og efterfølges af udbruddet »jamen den er jo blød«. Det var vel at mærke ikke en uartig kommentar, men slet og ret forbavselse over, at den tilsyneladende hårde isse, som han havde kredset om i flere uger, viste sig at være blød – vist ligefrem rar at røre ved. Siden er det blevet til mange måneklap, og hans fobi over for skaldethed er væk...jo båndene kan blive tætte om end vejen er snirklet.

Efter »et helt« skoleår følte jeg at dette skoleår »bare« skulle køres på den spinkle rygrad – men jeg tog heldigvis fejl. Dette års skolestart var igen som en månelanding og en helt ny familiesammenføring. Der gik kun en måned, inden en elev igen skulle prøve sig som astronaut. Skulle jeg en dag ud i fremtiden komme til den erkendelse, at der ikke er flere månelandinger for mig på skolen – ja så er det vist tid at finde nye udfordringer andet sted. Hvem kan leve uden månelandinger?

John Pristed

Peter Chemnitz

Det står der på min dåbsattest. Den er fra 47. Der står også, at jeg kom til verden i Hellevad sogn – Klokkerholm, og at Dagny og Børge var mine forældre.

De næste 18-19 år trissede jeg så rundt der, indtil jeg måtte flytte hjemmefra – kom på lærerseminarium i Ranum. Blev færdig i 71. Så var jeg i Thy i nogle år, 6 tror jeg, så hjem til det egentlige Danmark igen – Dronninglund kommune 17 år. Alle disse år var jeg i folkeskolen – normalundervisning. De sidste 3 år, inden jeg kom her i firmaet, har jeg beskæftiget mig med alt andet end normalundervisning.

Jeg bor for øvrigt i Dronninglund sammen med Maja. Hende har jeg boet sammen med siden

69. Vi har 4 børn og 2 børnebørn. Og til jer, der endnu ikke er bedsteforældre – glæd jer.

I skrivende stund har jeg været på S.U. i 3 måneder – *det føles meget længere*, det skal opfattes positivt. Fordi her sker der noget, alt er jo nyt og meget anderledes, mere intimt, meget krævende og belastende, sjovt og hyggeligt det er det hele. Så alt i alt tror jeg nok, jeg skal få det lært, for det er jo en dejlig levende arbejdsplads med mange gode, positive, dejlige medarbejdere.

Peter

5 års jubilarer

Har man ikke tidligere boet eller arbejdet på en ungdoms- eller efterskole, har man ikke en chance for at kende de herligheder, et sådan bekendtskab kan føre med sig. For mig er det stærkeste ved bekendtskabet (ægteskabet) det familiære indhold. Der er ikke mange der er så privilegeret, at de er en del af en familie med »100 teenagere« og 20 voksne. De første par måneder går med at finde sin plads i familien, kanter bliver rettet af og andre opstår, men ganske langsomt spirer de nære relationer frem, og de mest overraskende oplevelser ser dagens lys.

Jeg har efterhånden levet med min skaldede isse i en del år, uden at den har givet anledning til særlige oplevelser, men så en dag i efteråret opdager jeg, at et par elever (drengene selvfølgelig) kredser om denne tyndtbehårede isse. Først kommer der nogle små søde hentydninger om varmeregulering, og efter et par ugers kredsen rundt bliver opmærksomheden pludselig mere direkte, indtil forløsningen kommer, da en bønnestage på 180 cm og 60 kg endelig har taget mod til sig, og lægger sin lange arm om min skulder og spørger »vil du se en månelanding?« Nysgerrig som jeg er, svarer jeg prompte »ja«. Bønnestagen begynder da at visle bzzzzz-bzzzzz-lyde ud mellem tænderne samtidig med, at højre hånds tommel- og pegefinger mimer en flue, der efter et par veludførte loops lander på min isse. Bønnestagens ansigt, hvor man knapt kunne skelne grænsen mellem mundvig og øreflip, oplø-

ses i total forbavselse og efterfølges af udbruddet »jamen den er jo blød«. Det var vel at mærke ikke en uartig kommentar, men slet og ret forbavselse over, at den tilsyneladende hårde isse, som han havde kredset om i flere uger, viste sig at være blød – vist ligefrem rar at røre ved. Siden er det blevet til mange måneklap, og hans fobi over for skaldethed er væk...jo båndene kan blive tætte om end vejen er snirklet.

Efter »et helt« skoleår følte jeg at dette skoleår »bare« skulle køres på den spinkle rygrad – men jeg tog heldigvis fejl. Dette års skolestart var igen som en månelanding og en helt ny familiesammenføring. Der gik kun en måned, inden en elev igen skulle prøve sig som astronaut. Skulle jeg en dag ud i fremtiden komme til den erkendelse, at der ikke er flere månelandinger for mig på skolen – ja så er det vist tid at finde nye udfordringer andet sted. Hvem kan leve uden månelandinger?

John Pristed

Peter Chemnitz

Det står der på min dåbsattest. Den er fra 47. Der står også, at jeg kom til verden i Hellevad sogn – Klokkeholm, og at Dagny og Børge var mine forældre.

De næste 18-19 år trissede jeg så rundt der, indtil jeg måtte flytte hjemmefra – kom på lærerseminarium i Ranum. Blev færdig i 71. Så var jeg i Thy i nogle år, 6 tror jeg, så hjem til det egentlige Danmark igen – Dronninglund kommune 17 år. Alle disse år var jeg i folkeskolen – normalundervisning. De sidste 3 år, inden jeg kom her i firmaet, har jeg beskæftiget mig med alt andet end normalundervisning.

Jeg bor for øvrigt i Dronninglund sammen med Maja. Hende har jeg boet sammen med siden

69. Vi har 4 børn og 2 børnebørn. Og til jer, der endnu ikke er bedsteforældre – glæd jer.

I skrivende stund har jeg været på S.U. i 3 måneder – *det føles meget længere*, det skal opfattes positivt. Fordi her sker der noget, alt er jo nyt og meget anderledes, mere intimt, meget krævende og belastende, sjovt og hyggeligt det er det hele. Så alt i alt tror jeg nok, jeg skal få det lært, for det er jo en dejlig levende arbejdsplads med mange gode, positive, dejlige medarbejdere.

Peter

5 års jubilarer

De få rå

Inden for de sidste par år er det efterhånden blevet tradition på skolen, at ugen før efterårsferien er temaugen, og at det overordnede emne er sundhed, som optakt til skolernes motionsløb, fredagen før ferien. En tradition er overskriften »De få rå« også ved at blive – en underlig overskrift til et emne i temaugen. Til daglig forbinder jeg ikke det at være rå med noget positivt, og associationer til rockergrupper eller lejesoldater i fremmedlegionen er vel ikke helt fjerne, og hvad i alverden har det med sundhed at gøre? I al sin enkelthed – det sælger billetter, det er in at være rå, at ele-

verne så senere finder ud af, at de måske hører til »de få små« er en del af ideen.

Meningen med den her uge er at få eleverne (typisk vælger 14-18 elever emnet) helt derud, hvor de ikke selv troede det muligt, få dem til at overskride nogle grænser, både fysisk men også psykisk, for hvad de troede, de kunne præstere. Før eleverne vælger emnet, får de ikke præcis at vide, hvad det handler om, men de får oplyst, at det nok bliver et hårdere og mere anstrengende program end noget, de hidtil har prøvet, og elever med tendenser til »ondt i maven« eller »dårlige ben« frarå-

Halløjsa – Det er her det sner!

des at vælge emnet. Og programmet er hårdt – i år så det f.eks. sådan ud:

Mandag:

100 km cykling.

Tirsdag:

50 km cykling, 100 m svømning, forhindringsbane i vand, 7 km enkeltstart, vægtløftningskonkurrence.

Onsdag:

70 km cykling, 10 km orienteringsløb, kold dukkert i Kattegat med ca. 30 m svømning.

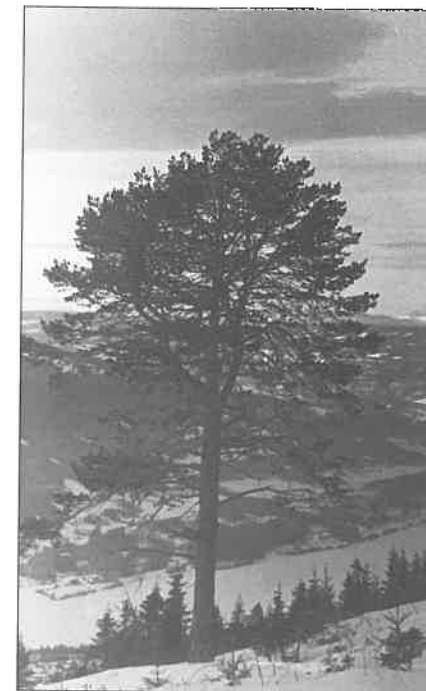
Torsdag:

Circuittræning, cykelcross, bowling.

Fredag:

1/8 ironman (400 m svømning, 5 km cykling, 5 km løb.)

Fredag eftermiddag er det nogle meget trætte elever, vi sender hjem på efterårsferie, men de er samtidig meget tilfredse, lidt »høje«, over at de har gennemført – og det gør de fleste. Undervejs er der dog problemer med at få dem alle til at fortsætte, fysisk er langt de fleste i stand til at gennemføre, men mageligheden viser for nogle hurtigt sit ansigt, og den psykiske træthed er ofte sværere at håndtere end den fysiske. Ideen er at få eleverne ud, hvor de siger til sig selv: »Det her kan jeg ikke«, »det er for hårdt«, »vandet er for koldt« osv., og så alligevel formår at gennemføre. Gruppen har selvsagt en stor betydning, i og med at ingen har lyst til at stå uden for, hvad de kommer til, hvis de hopper fra, men elevernes evne til at hjælpe og opmuntre hinanden, når det ser sortest ud, kommer især til udtryk i løbet af de fem dage.

Idyllisk landskab

Jeg tror, at eleverne får en masse ud af de fem dage i emneugen – og ikke kun motion. De finder ud af, at ved hjælp af en stærk vilje og hinandens opbakning er det muligt at præstere noget, som de før ikke troede de kunne, og følelsen af succes over at have gennemført, til trods for at man måske ville stoppe undervejs er så meget desto større.

Per Lauritzen

Turen til Norge

Lørdag den 18/11, kl 19.00, stod der 100 personer og ventede på busseme, men de kom ikke, så der blev lidt uro, tænk nu hvis de ikke kom. Men det gjorde de – kl. 20.30, og der blev pakket, og vi satte os alle sammen ind i bussen, og så kørte det ellers der ud af. Vi skulle sejle kl. 22.00. Da vi kom ombord, gik 100 festglade mennesker hen for at finde et sted at sidde. Nogle fandt et hjørne, og satte sig, andre ville ind og handle med det samme, og så var der diskotek. Det var lige noget, der kunne bruges, ihverfald for

Jeg står stadig oprejst!

Elin, der dansede det meste af aftenen. Nu skulles der handles, men hvor var det svært – ikke ret mange penge, men mange varer. Der blev handlet, og så gik turen ud, vi var ca. 20 mennesker. Det var koldt, men det gjorde ikke noget. Vi stod og sang derude, alle var i vild stemning, og der kom flere til. Der blev lidt for koldt, så vi gik ind, og satte os i et hjørne, lige ved siden af et handicaptolet, hvor der var en der skulle ind og lave stort. Da døren lige pludselig åbnede sig, og der sad den person med åben dør, og lige i det samme, kom elevatoren, med en masse børn. Personen der sad på toilet blev enorm flov » personens navn er hemmeligt«. Nu kunne vi se land.

Da vi kom ind i havnen, var vi alle sammen mere eller mindre trætte. Vi skulle køre i bus i ca 9 timer, og den gik med, at vi sov og sang. Det var meningen, at vi skulle se film, men der var en lærer, der sagde, at vi skulle sove. Vi nævner ingen navne – vel Elin! Busturen var lang, men den gik, hurtig, fordi vi skulle sove.

Om søndagen, da vi kom derop, fik vi morgenmad, bagefter gik vi over i en varmetue, hvor vi skulle klæde om. Så gik turen derop, hvor vi skulle have ski. Vi kom ind efter elevnumrene. Det tog enorm lang tid. Alle begynderne skulle have haft 2 skitimer, men vi kom lidt for sent, men vi kom i gang. Mette kørte ind i et hus »Ski skolen«. Der var mange, der

væltede, men der var også mange, der lærte det allerede efter 2 timer. Der var 9 bakker, der var åbne, men de fleste tog børne- og babybakkerne. Efter 3-4 timer var de fleste gået ned til varmerstuerne, fordi det havde været en lang nat.

Senere kom vi endelig i hytterne, der slappede vi af resten af aftenen. Om aften besøgte vi hinanden i hytterne, og vi gik næsten allesammen tidligt i seng. Om mandagen kl. 8 om morgen kom der nogle trælse lærere ind og vækkede os. Vi skulle være klar klokken 10.00. Det var nogle trætte Stidsholt elever, der kom op på skibakkeme den dag. Da begynderne var færdige, kom de øvede, de skulle have 2 timer. Resten af eftermiddagen gik med, at vi stod på ski. Der var nogen, der væltede, kørte ind i træerne, sidst og ikke mindst kørte ind i gamle damer. Kl. 4 kørte de fleste hjem. Alle ville i bad, så der var kø ved bruserne. Om aftenen var der nogle, der var ude at kælke. Andre sad i hytterne og hyggede sig, nogle sov. Kl. 20.00 var der fællesmøde. Der fik vi nogle fælles beskeder at vide. Der blev også uddelt dummeklokker. Da det var færdigt, gik alle sammen tilbage i hytterne. Da de kom tilbage til hytterne, gik de fleste i seng.

Om tirsdagen skulle vi op og have den sidste time, i dag skulle vi lære at stå på slalom. Det var sjovt, og der var mange, der væltede. De øvede skulle til Lillehammer og stå på ski der, mens de ikke-øvede forsat skulle tage bakkerne i Skei. Om aftenen kun-

ne alle sammen komme til Lillehammer og stå på lysløjper. Det så enormt flot ud, og det var fedt at køre der, og det var en oplevelse, man ikke vil glemme lige med det samme.

Om aftenen var der diskotek, der skete en hel masse, man kunne danse, sidde og hygge sig, få sig en lille kæreste, hvis man var så heldig. Der var nogle Københavnerne, som nogle fra skolen kom op at skændes med, så de gik hjem og ødelagde nogle døre hos nogle af pigerne. De smed også rundt med alle vores ski, men det blev hurtigt ordnet igen, så vi kunne gå ind og sove.

Onsdag skulle vi alle sammen mødes ude ved busserne kl. 9.30,

Det er vist nemmere at holde balancen sådan her

fordi vi skulle til Lillehammer. Alle sammen, det var der nogen, der var lidt sure over. De ville hellere være i Skei, fordi de lige havde lært de bakker at kende. Men afsted kom vi. Busturen tog 3 kvarter, og så var vi der. Vi blev delt ind i nogle hold, som så skulle vise os op på de bakker, vi måtte køre på. Og op kom vi, vi begyndte at stå på ski. Om eftermiddagen kl. 16.00 var der en busfuld der kunne komme hjem. Resten kunne blive og se lysløjper om aftenen.

Torsdag kunne de, der ville, komme til Lillehammer. Vi andre sov længe, bagefter gik vi alle sammen op på bakkerne. Der blæste utroligt meget, så de fleste gik hjem igen. Om aftenen var der mange, der blev inviteret over til de andre for at spise. I et af husene fik de kartoffelmos med gryderet til, i et af de andre huse var der lavet et stort tag-selv-bord, hvor der var ca 10-11 retter. Så alle hyggede sig den aften. Kl. 21.30 skulle der holdes møde, og

bagefter skulle vi op på bakkerne og kælke, det var utroligt sjovt.

Fredag skulle vi gøre rent. Det var ikke alle, der gad at hjælpe hinanden, men der blev da gjort rent, så skulle der afleveres ski, det var kun dem, der ikke gad at stå på ski. De sad i varmestuen. Kl. 16.00 skulle vi afsted, men der var en der ikke kom til tiden. Vi nævner ingen navne vel Martin.

Afsted kom vi, busturen gik med, at vi så video, snakkede, der blev holdt 2 pauser på en time hver. Undervejs fik vi alle sammen 30 kr hver af boden. Da vi kom hen til færgen, var der en masse der var trætte, så de sov på færgen, ellers sad vi et hjørne, og hyggede os, nogle købte aftensmad fordi det sted, hvor man skulle have købt det, var skide dyrt. Kl. 5.00 var vi i Danmark, og vi sagde farvel til dem, der skulle hjem. Og så tog vi hjem til en velfortjent forlænget weekend.

Henriette

Pladask! – og her ligger jeg

Nye Førstes livs-lærebog

Eventyr og fabler blev engang betragtet som livs-lærebøger, som de ældre generationer brugte til at lære børn og unge om blandt andet livets grundlæggende vilkår og sandheder.

Fablen, jeg tænker på, tager sin begyndelse i tertiærtiden, dengang vore forfædre var små lavstammede mennesker, der mest af alt ønskede at leve med fulde maver, varme kroppe og fri for frygt for de skrækkelige sabeltandede sabelkatte, som truede dem i de mørke nætter.

I menneskehedens historier er der beretninger om mange store tænkere, som har bidraget med forslag til at gøre vort liv rigere. Deres tanker findes i bøger, som

de enten selv har skrevet, eller som andre har skrevet om dem. Men hvem husker den lille skrutryggede Nye Første fra tertiærtiden?

Når han i det hele taget kom i gang med at sætte afgørende præg på de mange, mange generationer, som fulgte efter ham, var det, fordi han ganske enkelt stillede spørgsmålene: Hvad skal vi vide, når vi ønsker at leve med fulde maver, varme kroppe og fri for frygt for de farlige sabelkatte som truer os om natten? Og han fortsatte med at spørge: Og hvad vil vi på længere sigt bruge vor viden til?

Helt konkret foreslog han, at alle stammens voksne og børn skul-

10 års jubilarer

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE 1996 - 1997

le lære at fange fisk med de bare næver, ramme de små hurtige, lådne heste med tunge køller og med ild og flammer skræmme sabelkattene fra vid og sans.

Stammens medlemmer indså, at Nye Første havde givet dem løsningen på, hvordan de som de første mennesker i verden ville blive i stand til altid at skaffe sig fulde maver, varme kroppe og nattero. Derfor bad de ham om at skrive sine forslag ned, og ville lede opdragelsen og undervisningen af børn og unge og voksne ud fra sine tanker.

Nye Første gjorde som stammen havde bedt ham om. Han tog sin hammer og mejsel og mejslede sine tanker ind i nogle store sten. Tanker, som han også mejslede ind i børnenes sind. Som vi alle ved i dag, kom der imidlertid endnu en istid. Efter den blev vandet

grumset i vandløb, søer og have, så fiskene blev vanskelige at se og dermed svære at fange. Hestene løb sydpå til varmere egne og med mere grønt græs, og sabelkattene uddøde slet og ret.

Men Nye Førstes efterkommere hægede dog stadig om arven fra deres store forfader, og de vogtede over deres kulturs grundværdier. Derfor skulle stammens børn fortsat lære, hvordan man i givet fald kunne blive mæt, hvis man kunne fange fisk med de bare næver, og hvordan man kunne holde sin krop varm, hvis man kunne skaffe skindet fra en lille ulden hest, som man først skulle have løbet op og aflivet med en tung kølle. Endelig lærte børnene også stadig, at frygt bedst kan illustreres ved billeder af sorte lumske katte med tænder så lange, spidse og skarpe som sabler.

Men pludselig en dag trådte et ungt stræbsomt menneske frem og talte og talte stammens gamle vise kvinder og mænd imod. »Hvorfor lærer man ikke børnene at fange fisk med fiskenet, når alle stammens voksne faktisk bruger fiskenet til at fange de fisk, som mætter alle vore sultne maver«.

Han fortsatte. »Hvorfor lærer vi ikke også allerede fra barnsben at gå på jagt efter antiloper, når disse dyrs pelse faktisk er til at skaffe, mens hestene græsser i hundredvis af kilometre herfra. Og jeg forstår slet ikke, at vi ikke lærer at forsvare os mod den grumme bjørn, som jo er det eneste farlige dyr i vor nærhed, og som derfor er det eneste, som kan give os angstfyldte nætter?«

Han forventede sikkert et nedladende og afvisende svar. Det har ungdomsoprørere jo næsten altid fået på deres spørgsmål. Men således gik det nu ikke. Nænsomt og venligt blev han derimod tiltalt af stammens ældste og vistnok klogeste mand, som sagde: »Unge mand, vi underviser skam ikke børnene i at fange fisk med de bare næver, for at de skal fiske og derved skaffe sig fulde maver. Men vi ønsker at opøve en generel hurtighed hos dem, som kan komme dem til gode i alt arbejde for at skaffe sig føde, og for at de i det hele taget kan begå sig.

Du skal også vide, at vi ikke lærer dem at slå lodne heste omkuld, for at de skal skaffe sig varme kroppe. Men vi ønsker, at de skal tilegne sig en styrke, som de slet ikke vil kunne opnå tilsvarende ved at dyrke antilopejagt. Endelig bør du også tage dig af, at vi ikke lærer børnene at skræmme sabelkatte med ild og flammer, blot for at de skal lære frygten at kende. Men vi ønsker at udvikle deres karakterer og øge deres mod, hvilket vil være dem til stor nytte i alle livets trængsler. Det vil de ikke opnå i samme grad ved at lære at forsvare sig mod den tåbelige og kluntede bjørn«.

Alle, som hørte den gamles ord, følte et sug i maven. Her talte et menneske, som besad klogskabens betagende gave. Dog skilte ungdomsoprøreren sig stadig ud fra mængden. Med en røst, der knækkede over, råbte han.

»Men alligevel: I må tilstå, at tiderne har forandret sig. Kunne

vi i det mindste ikke prøve disse nutidige ting i undervisningen og opdragelsen af børnene og de unge? Hvordan kan I være så sikre på, at jeres opfattelse ikke er forældet?«

Alle tilhørerne stirrede vredt på det unge, genstridige og respektløse menneske. Men den gamle ordfører for stammens vise kvinder og mænd bevarede roen og fortsatte sin milde belæring:

»Hvis du var blot en smule eftertænsksom, ville du have opdaget, at al sand opdragelse og undervisning er tidløs. Det er noget, som består, uanset tidernes skiftende luner. Ligesom klippen står urokkelig og fast i selv den mest rasende stormflod, står livets evige sandheder fast, og af disse findes de vigtigste i Nye Første livs-lærebog«.

Det var som om den årtusinde gamle visdom nu står mejslet i store bogstaver for tilhørernes blikke. Nye Første sukkede da også tilfreds dybt nede i sin grav, og hans suk forplantede sig til alle struber. »Nye Førstes livs-lærebog« havde givet sit budskab i klart sprog.

Men nu sidder jeg her og grubler over spørgsmålet: Hvem er den viseste: Nye Første, stammens gamle vise mand eller ungdomsoprøreren?

Er det dig eller mig?

Bent

15 års jubilärer

20 årsjubilarer

Lis Sohnemann

Det var med vemod, da jeg ringede til Poul og fik den triste meddelelse, at Lis døde i aftes, selv om vi vidste, at Lis var alvorlig syg, så kom det alligevel uventet, at hun ikke mere er iblandt os.

Lis var elev på Stidsholt sommeren 1951, Lis holdt meget af Stidsholt og hun havde den glæde, at kunne holde 45 års jubilæum i 96, en dag hun så frem til med glæde idet hun gik ind for skolens tanker og formål, det resulterede i, at hun blev valgt i bestyrelsen for skolekredsen i 1982 og sad der indtil hun meddelte, at hun ikke kunne fortsætte på grund af sin sygdom efter 15 års forløb, så hun udtrådte af bestyrelsen på generalforsamlingen her i sommer.

Jeg har haft den glæde, at sidde i bestyrelsen i al den tid, og vi har altid oplevet Lis som en livsglad og loyal kollega, som man kunne stole på, idet hun stod fast på sin holdning til skolen.

Sammen med Poul oparbejdede hun et flot og velholdt hjem på Gravsholtvej i Langholt, hvor vi altid følte os velkommen, samt taget vel imod af dem begge.

Lis blev bisat fra Horsens kirke den 20 september, hvor en fyldt kirke tilkendegav, at Lis havde mange venner blandt sin venne- og omgangskreds. Til sidst sender vi vor dybfølte tanker til Poul, med tak for det gode samvær, vi har oplevet sammen med dig, såvel i hjemmet som på Stidsholt.

Ære være Lis Sohnemanns Minde.

*Stidsholt Ungdomsskole
Og dens bestyrelse.
Ejnar Frendrup.*

Sket i året 1996 -97

Dette indlæg er efterhånden blevet en tradition i årsskriftet. Her har vi fra skolens side mulighed for at fortælle om forandringer både bygningsmæssig og personalemæssig.

Bygningsmæssig er den største forandring nok at »Annekset« blev væltet og kørt væk i foråret. Vi er glade for, det kom væk, selv om der er mange minder knyttet til huset. Det var temmelig utæt, og i disse tider, hvor der skal spares på energien, og der yderligere kommer 10% ekstra afgift, på al den energi vi bruger, var det blevet for dyrt at have det stående. Der er blevet plantet, hvor det stod, og jeg tror I lige som vi, synes vi har fået en rar plet, hvor »Annekset« stod. Af nybygninger har vi fået et nyt cykelskur til drengencyklerne. Det blev nødvendigt nu, hvor alle skal have cykler med.

På personalesiden har vi måttet sige farvel til Elin, som ville tilbage for at læse færdig på Skårup Seminarium. Lene som havde barselsorlov er flyttet og har derfor sagt sin stilling op. Jeannette har barselsorlov. Hun har fået en dejlig stor dreng, tillykke.

I stedet har vi fået Peter Chemnitz, der kommer fra en stilling i folkeskolen. Belinda, der sidste år var barselsvikar for Lene, lovede heldigvis at fortsætte som heltidsansat. Endelig har vi fået Pavia Jakobsen som barselsvikar for Jeannette. Pavia er årspraktikant fra Ollerup.

Vi byder velkommen til jer alle, og håber I vil falde til på Stidsholt.

Til sidst en stor tak til skolekreds og bestyrelse for jeres opbakning til vores arbejde her på jeres skole.

*Mange hilsner
Grete og Bent*

Så er der gang i køkkenkruiven

Årets gang

Skoleåret 1996 - 97 startede den 11. august, hvor en flok håbefulde unge mennesker mødte op sammen med deres forældre, søskende og nogle havde bedste-forældre med, ca. 300 mennesker til skolestart. Det er altid dejligt, når både forældre, søskende og bedste-forældre møder op, det giver en speciel, men dejlig stemning.

Jeg skrev, det var en flok håbefulde unge mennesker, der mødte op. Der var dog også en del, der havde lidt »sommerfugle« i maven, men det gik hurtigt over, og inden det blev sengetid den aften, havde de allerfleste vænnet sig til, at de var flyttet hjemmefra.

Allerede d. 5. august var lærerne mødt ind, for at drøfte og planlægge de sidste ting for det kommende skoleår. Der er utrolig mange ting, der skal fungere, for at et skoleår bliver godt, og jo bedre personalet på skolen er forberedt, jo bedre går skoleåret.

De første tre dage efter skolestart gik med forskellige ting. Der skulle tales fag og inddeles i hold, der blev foretaget hel- og halvdagsture ud i naturen. Alt sammen for at ryste flokken sammen så hurtigt som muligt.

Torsdag den 15. august var vi så klar til at starte de almindelige skoledage, de dage, er der heldigvis flest af.

September: Vi har de sidste flere år, været på Fyn i september. Vi har byttet skole med en efterskole på Fyn, men i år kom vi for

sent og i stedet lejede vi en spejderhytte på Djursland helt ovre ved Helgenæs i uge 38.

Vi fik alletiders tur. Der blev gået Helgenæs rundt, der blev fisket, der blev cyklet, der blev roet i kano, der blev bygget drager, der blev sovet i bivuak, og vejret var godt hele ugen, dog lidt koldt om natten, for de folk, der sov udendørs. Der var ikke så mange, der holdt alle nætterne, færre end de selv troede.

Den 29. september var der her, ligesom på alle landets efterskoler, åbent hus. Eleverne var her og værkstederne var bemanded, så de ca. 300 besøgende fik et godt indtryk af dagligdagen på skolen.

Der var mange der kom, ikke af nysgerrighed, men fordi de ville skrives op til næste skoleår.

Oktober: Der er to begivenheder, der gentager sig hvert år. Efterårsferien i uge 42 og optakten til efterårsferien uge 41, hvor vi nu i flere år har haft en uge, hvor krop og bevægelse er i focus, således også i år.

Der var nogle, der var meget i bevægelse med 200 km. cykling den 1. dag, 2. dag orienteringsløb, 3. dag militærbane, 4. dag gå til Frederikshavn, cykle hjem, 5. dag triathlon.

Resten af eleverne kunne vælge sig ind på følgende emner:

Mental sundhed, forskellige spil, kost/idræt, friluftsliv, alle sluttede med skolernes motionsløb fredag. Det var en flok trætte,

men tilfredse elever, der kunne tage på efterårsferie.

November: den 6. november var vi på aftenbesøg på Halvorsminde Ungdomsskole, som altid en hyggelig aften, det er altid sjovt og spændende at besøge en anden efterskole. 14. november var der kasinoaften. Det var helt mærkeligt at se eleverne klædt på i stiveste puds. Pigerne i kjoler, drenge i jakkesæt og slips. Aftenen startede med køkkenets gode mad, og derefter var kasinoet åbent for de spillelystne, derudover var der diskotek og bar, en hyggelig aften.

Søndag den 10. november havde vi den årlige forældrekonsultation med rigtig mange af forældrene på besøg. Det er en hyggelig dag med en masse snak, men også en dag, hvor vi lærer forældrene at kende på en anden måde.

De sidste halvanden uge af november blev der øvet på årets stykke på scenen. I år var det en musical »Grease«. Den blev opført

3 gange dels for andre efterskoler, dels for vore naboskoler og til sidst for forældre og pårørende. Eleverne havde lagt et kæmpearbejde i stykket, og med god hjælp fra lærerne blev det en meget stor succes.

December er en måned, hvor vi alle glæder os til jul, der bliver jule og sunget, lad mig nævne nogle af tingene.

2. december morgenvækning med honninghjerter og æbler til alle eleverne.

3. december aften juleklip og julesange.

4. december opstart af lysestøberi.

10. december håndboldkamp.

11. december værksteder hele dagen. Lysestøberi, juleklip, juledekorationer, kagebagning, bolsjelavning og julesyning.

12. december fodbold.

13. december Lucia-optog.

15. december julebasar om eftermiddagen.

18. december besøge Aabybro Ungdomsskole for at se teaterstykke.

25 års jubilarer

19. december julemiddag.
20. december god juleferie.

I januar er det store samtaleemne selvfølgelig norgesturen, som i år forløb fra 18. til 25. januar. Men inden var der lige et par ting, der også skulle ordnes.

Den 13. januar var vi inviteret til Mejlbj Efterskole for at se deres elever opføre et teaterstykke. Vi fik en dejlig oplevelse og en god dag.

Den 15. januar skulle vi til Ingstrup Efterskole for at dyste med deres elever i boldspil og musik, som sædvanlig en dejlig dag.

Den 25. januar kom der en flok meget trætte elever og lærere hjem fra Norge. Det havde været en god og oplevelsesrig tur, ingen brækkede lemmer, men masser af frisk luft og dejlig sne.

30 års jubilarer

Februar er den måned, hvor erhvervspraktikken nu i en del år har ligget. Vi har i en del år lavet det som tilbudspraktik for vores 9. klasse, og det fungerer godt, stort set alle 9. klasses elever gør brug af tilbuddet.

Vinterferien i uge 8 er altid en velkommen afbrydelse af den daglige rytme, fordi vi efter ferien kan begynde at se, det bliver lysere længere tid både morgen og aften. Februar sluttede med fastelavnsfest, det kan godt være svært at genkende alle de udklædte elever.

I marts har vi to store turneringer, som nu har kørt nogle år. Håndboldturneringen og volleyballturneringen der hver strækker sig over en hel dag. En dag, hvor alle elever er i gang med et eller andet, og hvor skolen er vært for ca. 500 unge mennesker. Det er et par gode dage, som vores elever også er glade for.

I ugen op til påske blev projekt-opgaven lavet færdig, der blev arbejdet hårdt og længe hver dag, men alle nåede at blive færdige til påske. Der kom rigtig mange gode gennemarbejdede opgaver ud af anstrengelserne.

Efter påske var der heldigvis et stykke tid, hvor vi kunne holde almindelig skolegang. Det er jo sådan, at afbrydelser er meget godt, og vi glæder os hver gang, men dagligdagen er nu heller ikke så dårlig.

Vi nærmede os prøverne, som jo altid starter med de skriftlige prøver først i maj. I år var heller ingen undtagelse. Vi kom igennem ugen, men den er lang, særlig for de folk, der er tilsyn ved prøverne.

Efter de skriftlige prøver gik vi direkte over til elevmødet, som i år var den 11. maj. Det var som sædvanligt godt besøgt, med mange jubilarer særlig 50 års og en enkelt, der havde været elev for 65 år siden. Om eftermiddagen kom alle ikke-jubilarerne, så vi nåede op på godt 300 gamle elever. Det er dejligt at se gamle Stidsholt elever både til elevmødet, men også når vi møder dem ude omkring i landet.

Nu nærmede afslutningen sig med hurtige skridt. Inden skulle vi dog lige have de mundtlige prøver overstået. Vi skulle til

Lyngså og overnatte et par nætter. Skolen skulle gøres sommerren. Fårup Sommerland skulle besøges. Der skulle skrives i mindebøger. Der skulle synges de sædvanlige afskedssange, og der skulle endelig grædes en hel del både før, men også på selve afslutningsdagen.

Det er en dag, som de fleste af os godt kan undvære. Heldigvis begynder vi ret hurtigt at glæde os til næste elevhold.

I ønskes alle en god og velsignet jul.

Grete og Bent

Lærernes holdning

Der har været talt meget om den afgørende rolle, lærernes holdning, modenhed og personlighed må spille i den pædagogiske proces. Det har man i og for sig aldrig været i tvivl om. Det, der må påkalde sig interesse, er, hvad man kan mene, når man taler om lærerholdning. Er det en mere ideologisk bestemt indstilling, som man mener, man kan tilegne sig som eksempel, eller er man tværtimod bange for at påvirke eleverne og foretrækker at tildele læreren hjælperens rolle.

Vi kan jo hurtigt blive enige om, at vi naturligvis, hvad enten vi synes om det eller ej, øver påvirkning på vore medmennesker bare ved vor tilstedeværelse. Spørgsmålet er i virkeligheden, om vi skal gøre påvirkningen til en be-

vidst affære, d.v.s. bruge den i vort formåls tjeneste, eller i realiteten se væk fra den, lade den være et biprodukt af vort indlæringsarbejde.

Hvis det første skal lade sig gøre, må vi arbejde med os selv. Jeg må begynde med at stille det krav, at jeg accepterer mig selv, som jeg er, her og nu. Det må være en væsentlig betingelse for min accept af de andre, at jeg både følelsesmæssigt og intellektuelt prøver at nå til en nogenlunde klar forestilling om, hvem jeg er, med fejl og fortrin, og at jeg accepterer det billede, jeg når frem til. »Elsk din næste som dig selv«, står der i bibelen. Allerede dér er målestokken jo angivet tydeligt nok »som sig selv«. Skjuler jeg mig for mig selv og de andre, vil

jeg få svært ved at komme videre, både med mig selv og i forhold til mine medmennesker.

Det er ikke et bud om først og fremmest at gå i lønkammer. Netop samspillet med de andre giver mig rig lejlighed til at prøve mig selv, forstå mig selv. Hvis jeg synes jeg har lidt nederlag i en undervisningssituation, må jeg prøve at fortælle det til en kollega, det er rimeligt at samarbejde med. Hvis jeg fra en elev møder et spørgsmål, jeg ikke kan klare, eller jeg har grebet en sag galt an, må jeg indrømme det åbent og ligetil, og jeg må give min hjælp, hvor jeg synes, jeg kan noget eller har haft gode erfaringer.

Dette syn på læreren og hans arbejde må indeholde en klar for-

ståelse og accept af fejltagelsernes uundgåelighed og konflikters nødvendighed. Fejlene hører jo til menneskelivets grundvilkår, og til den pædagogiske proces. Vi må åbent vedgå dem, analysere og vurdere dem og se, hvordan vi kan undgå stereotyp at lave dem om og om igen. Det må naturligvis i første række ske ved stadige forbedringer af vore metoder, stadig større klarhed om målene og hele vor situation som lærere. Og vel at mærke med fuld bevidsthed om, at nye fejl vil dukke op, som vi så igen må tage stilling til o.s.v. i det stille håb, at der er tale om en stadig opadgående spiralbevægelse.

Bent

Kære venner

Når årsskiftet skal skrives, ved man, at julen nærmer sig, og vi vil gerne sige tak for de smil og den snak, vi får til elevmøderne. Grethe og jeg nyder hver dag, og ofte går tanken til jer »kan du huske?« Undertiden skal vi have elevbilledet til hjælp. Jo, der er mange ting at glæde sig over. Derfor vore ønsker om en glædelig jul. Godt nytår og tak for årene, der svandt.

Grethe og Jeppe Buhrkall

40 års jubilarer

Meddelser 1998

Elevmødet, afholdes søndag d. 24. maj kl. 14.00 (bemærk det er fjerde søndag i maj). Reserver venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mere festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er **velkommen** til at tage jeres forældre eller ægtefæller og børn med.

Jubilæumsholdene.

Elever fra	1992-93		(5år)
Elever fra	1987-88		(10 år)
Elever fra	1982-83		(15 år)
Elever fra	1977-78		(20 år)
Elever fra	1972-73		(25 år)
Elever fra	1967-68		(30 år)
Elever fra vinteren	1962-63	og sommeren 1963	(35 år)
Elever fra vinteren	1957-58	og sommeren 1958	(40 år)
Elever fra vinteren	1952-53	og sommeren 1953	(45 år)
Elever fra vinteren	1947-48	og sommeren 1948	(50 år)
Elever fra vinteren	1942-43	og sommeren 1943	(55 år)
Elever fra vinteren	1937-38	og sommeren 1938	(60 år)
Elever fra vinteren	1932-33	og sommeren 1933	(65 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send et kort, med tilmelding en uge før, til os. Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresser og gør opmærksom på festen.

45 års jubilarer

Adresseændringer: Bedes sendt til kasserer Orla Jensen, Aalborgvej 229, 9300 Sæby, tlf. 98 46 83 40.

Elevforeningens bestyrelse:

Anette Christensen, Herningvej 79, 9220 Aalborg Ø. fmd 98 15 81 04
Orla Jensen Aalborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby, kass. 98 46 83 40
Henrik Christiansen, Nørrehallvej 2, Flauenskjold, 9330 Dronninglund 98 86 12 65

Kirsten Kristensen, Østkystvejen 159, 9300 Sæby 98 46 93 39
Henrik Østergaard, Søndergade 20a, 9320 Hjallerup 98 28 19 39

Skolens bestyrelse:

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nr. Sundby, fmd. 98 17 02 31
Verner Andersen, Skolebakken 1, 9870 Sindal, næstfmd. 98 47 30 36
Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus 98 24 98 16
Knud Andersen, H.C.Andersensvej 5, 9000 Aalborg 98 12 14 43
Eva Larsen, Ledvogtervej 6, Ørsø, 9330 Dronninglund 98 84 30 01
Carsten Vittrup, Halvorsmindevej 150, 9800 Hjørring 98 92 39 69
Anette Christensen, Herningvej 79, 9220 Aalborg Ø. 98 15 81 04
(elevforeningens formand)

Telefonnumre:

Skolens telefon 98 46 80 33
Skolens fax 98 46 84 33
Elevtelefon 98 46 80 72
Grete og Bent Østergaard 98 46 81 98
Grethe og Jeppe Burkall, Solsbækvej 96, 9300 Sæby 98 46 73 52

50 års jubilarer

Elever 1995/96

Jakob K. Andersen	Langlini 71, Herskind,	8464 Galten
Kurt S. Andersen	Gravensgade 2, 2.tv.	9700 Brønderslev
Maria Andersen	Fridtof Nansensvej 25 1.tv.	9210 Aalborg SØ
Morten B Andersen	Gunderupvej 14	9260 Gistrup
Ole Andersen	Villavej 26,	9240 Nibe
Tina S. Andersen	Gravensgade 2, 2.tv.	9700 Brønderslev
Lotte Andreassen	Kong Georgsvej 7	9000 Aalborg
Morten Andreassen	Gl. Landevej 13, Melholt	9340 Aså
Flemming Baun	Horsevænget 19	9320 Hjallerup
Kristian Bernhard	Skelagervej 107, st.th.	9000 Aalborg
Charlotte Christensen	Ingstrupvej 16 F.	9700 Brønderslev
Flemming Christensen	Birkevej 81,	8400 Ebeltøft
Trine Christensen	Vodskovvej 166	9310 Vodskov
Marie Christoffersen	Aurikelvej 9	9310 Vodskov
Mariann N. Ditlevsen	Egernvej 10	8963 Auning
Karsten Espersen	Garvervænget 9, Horne	9850 Hirtshals
Jens Mikkil Fly	Nuissarianguak 6	3952 Ilulissat
Michael Frandsen	Vitskølklostervej 81 F.	9800 Hjørring
Kim Frøstrup	Tornbakkevej 7, Hulsig	9990 Skagen
Rasmus H. Gerhardt	Kvisten 26	9260 Gistrup
Mads L. Gregersen	Snarupvejen 1, Espe	5750 Ringe
Anders Grunnet	Blomsterskrænten 10	9440 Nr. Sundby
Mikkel V. Gulbæk	Hellekisten 131	9230 Svenstrup J.
Annette Hansen	Elmevej 16	9700 Brønderslev
Heidi Ø. Hansen	Bredgade 172	9700 Brønderslev
Mads Hansen	Rosengyde 5	8950 Ørsted
Martin H. Hansen	Gråklit 1	9990 Skagen
Mette S. Hansen	Ved Byskellet 1, 3. tv.	8900 Randers
Rasmus H. Hansen	Korsholm 14	9370 Hals
Dennis Hedberg	Idrætsvej 6	9000 Aalborg
Mirzet Helac	Vitskølklostervej 101 A.	9800 Hjørring
Maria Hyltoft	Asdalvej 1 A. Bjergby	9800 Hjørring
Mia Hørbye	Himmerlandsgade 50	9560 Hadsund
Kurt D. Jakobsen	Grangårdsvej 42	9530 Støvring
Britt Jensen	Brombærvej 3	9530 Støvring
Dina C. L. Jensen	Sandmosevej 19, Ryaa	9440 Aabybro
Helene V. Jensen	Klokkelyngen 6	9400 Nr. Sundby
Henning Jensen	Qaqamut 17	3940 Paamiut
Inger S. Jensen	Lillebedenvej 50	9850 Hirtshals
Pernille Jensen	Glentevej 6 l. th.	9700 Brønderslev
Rikke J Jensen	Vestvej 12	9310 Vodskov
Sune H. Jensen	Margretheparken 23, st. tv.	9850 Hirtshals

55 års jubilarer

Kim S. Johansen	Store Tingbake 172	9310 Vodskov
Sara Johansen	B. 118	3971 Qaanaaq
Tine M. Johansen	Hørmestedvej 1, Hørmested	9870 Sindal
Lotte Jørgensen	Sundvej 88 B.	8700 Horsens
Peter H. Jørgensen	Ankermedet 13	9990 Skagen
Sigbritt Kiel	Amagerbrogade 14, 1.th.	2300 København S
Tanja Kristensen	Ingeborg Skeelsvej 4	9330 Dr.lund
Bjørn Langlo	S.J.Hvarregaardsvej 26,	
	Hune	9492 Blokhus
Jesper Larsen	Rønneparken 17	8981 Spentrup
Helene Levisen	Tyttebærvej 65	9560 Hadsund
Cannie P. Michaelsen	Odinsgade 15, 1. th.	9000 Aalborg
Frederik Nathansen	Bangsbovej 26, 2. th.	9900 Frederiksh.
Delmis Nielsen	Abildgårdvej 8,	
	Øster Hornum	9530 Støvring
Jesper D. Nielsen	Violvej 24, Åbyen	9850 Hirtshals
Johnny Nielsen	Finnsvej 56, st.th.	9900 Frederiksh.
Kenneth K. Nielsen	Elmevænget 2 A	9430 Vadum
Peder R. Nielsen	Toftevej 11	9900 Frederiksh.
Rikke Nielsen	R. Amundsens vej 18, 3.tv.	9210 Aalborg SØ.
Michael S.S.Olsen	Bjergvej 2, Tornby	9850 Hirtshals
Ane Petersen	Qaanaaq Bnr 0294	3971 Qaanaaq
Camilla Pedersen	Kaj Munksvej 27	9600 Aars
Dorthe S. Pedersen	Markedsvej 100	9700 Brønderslev
Henrietta K. Pedersen	Store Tingbakke 202	9310 Vodskov
Lenja V. Pedersen	Assenbækvej 45,	
	V.Hjermitslev	9700 Brønderslev

Thorsten A. Pedersen	Vinkelvej 2	9990 Skagen
Alex Poulsen	Lærkevænget 28	9850 Hirtshals
Nadia L. Paulsen	Skansevej 32	9400 Nr. Sundby
Hoqqaq Kavigak	C/0 box 1005-Oms.afd.	3905 nuussuaq
Jonas T. Rasmussen	Udsigten 9	9560 Hadsund
Kristine F. Rasmussen	Skærumvej 9, Lendum	9870 Sindal
Maja S. Raunbak	Svallerbakken 18	9990 Skagen
Louise M. Rytter	Otto Ruds Gade 27, 2. th.	9000 Aalborg
B: Mikkel Schou	Vigen 6	9900 Frederiks.
Jonas S. Schou	Parallelvej 24	9362 Gandrup
Jannie H. Simonsen	De Lichtenbgs vej 43, st. tv.	8500 Grenå
Camilla J. Skov	Stationsvej 57, st. tv.	9400 Nr. Sundby
Majbritt Skytte	Jerrigsvej 52	6710 Esbjerg V.
Paarnaq L. Strøm	P.O.box 176 Jaak aqq 6	3911 Sisimut
Jacob Svendsen	Vestvej 44	9310 Vodskov
Louise S.Sørensen	Middelbanke 14	9990 Skagen
Morten S. Sørensen	Aalborgvej 60	9370 Hals
Stefan Sørensen	Hobro Landevej 8, Foulum	8830 Tjele
Christian H. Thomsen	Kystvejen 45	9850 Hirtshals
Kasper Thomsen	Finnsvej 60, st. tv.	9900 Frederiks.
Jesper H. Vinther	Enggården 32	9520 Skørping

65 års jubilarer

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLES ELEVFORENING

REGNSKAB FOR ÅRET 1. MAJ 1996 - 30. APRIL 1997

INDTÆGTER:

Beholdninger pr. 1. maj 1996	1.121,42
Kontantlån	67,50
Renter	29,06
Indtægter i alt	<u>1.217,98</u>

UDGIFTER:

Gaver	200,00
Udgifter ialt	200,00
Beholdninger pr. 30. april 1996	<u>1.017,98</u>
Balance	<u>1.217,98</u>

BEHOLDNINGER PR. 30. APRIL 1997:

Kontant	00,00
Sparekassen Nordjylland anfordring	<u>1.017,98</u>
Ialt	<u>1.017,98</u>

Ovenstående regnskab er revideret, og der er ingen anledning til bemærkninger.

Lyngså, den 10. maj 1997

Dybvad, den 10. maj 1997

Gerda Osterland Rasmussen

AT